

Oude Belgische Steden.

gezindheid tusschen de abdij en de stedelijke bevolking opvlamde.

De stichting, waaraan St. Truyen zijn opkomst dankte, is met de Fransche revolutie verdwenen. In 1797, den vierden October, werd de abdij verkocht, tien dagen later de Speelhof, de recreatieplaats der kloosterlingen. Op de plaats der abdij staat nu in een zorgvuldig onderhouden en rijk van bloemen voorzien tuin, het kleine Seminarium, dat behalve de kerk ook in zijn muurwerk nog wel meer van het oude abdijgebouw bewaard heeft dan enkel de barocque omgeving van een blauwgeverfde deur, die bij de bevolking voor het eenige overblijfsel der abdij doorgaat. Tot voor ruim vijf en twintig jaar moesten in de Stapelstraat nog interessante overblijfselen van het ziekenhuis der abdij te zien zijn geweest, maar thans is daarvan niets meer over.

Wij bezochten de kerken: de gotische Onze Lieve Vrouwen op het marktplein, met een leelijk rood en blauw geschilderd gewelf, dat ons spoediger verjaagd zou hebben, indien we niet geboeid waren door een muurschildering, een voorstelling van het H. Avondmaal, en de romaansche St. Maarten, die in restauratie lag en waar vermoedelijk eerst onlangs het gewelf achter een houten zoldering is schuil gegaan.

Een wandeling door de straten gaf de impressie van een rustige Belgische provincie-stad, waar nog veel groote huizen uit de

achttiende en het begin der negentiende eeuw, overigens zonder architectonisch belang, zijn gespaard. Industrie is er ook wel in St. Truyen, maar daarvan merkt men alleen iets in het lage nieuwere stadsgedeelte, in de buurt van het station. Hier boven in de breede stille straten heerscht een atmosfeer als van de menschen en huizen, die wij in onze jeugd ouderwetsch noemden.

Na het afscheid kwamen wij weder in de nieuwe wijk, maar het station lieten wij ter zijde liggen. De weg naar Zout-Leeuw, een groot uur gaans, kon ook te voet worden afgelegd en zou ons dan weder eens een kijk geven op het Belgische landschap. De winst was intusschen niet groot. De stoffige kasseiweg was slecht geplaveid en over groote afstanden zoo diep ingesneden, dat wij op de bermen moesten klimmen om iets van de omgeving te zien. Rechts stuitte de blik dan tegen begroeide heuvels; naar het zuiden toe was het een wijde vlakte en

ST. TRUYEN. OVERBLIJFSEL DER ABDIJ.

daar verderop lag een der groote Belgische slagvelden: Neerwinden en Landen. Wij kwamen van Limburg in Brabant. Toen een klein dorpje, bestaande uit een kerk en een paar kroegen, achter ons lag, zagen we in de verte eenige dicht bijeengelegene torens, die ons de nadering van een stad aankondigden. Aanstonds bleken al die torens van éénzelfde kerk te zijn, maar van een kerk, die er wezen mocht. De St. Leonardus is niet alleen de glorie en het